

Brødrekærlighed i 100 år

af Jimmy Munk Larsen

I 2016 kan missionshuset i Nørre Vorupør fejre sit 100-års jubilæum. I den anledning er det på sin plads med en opridsning af husets historie. I artiklen belyses også den noget spegede baggrund for valget af navnet »Filadelfia«.

For at et missionshus kan bygges, må der også være en mission. Indre Mission kom for alvor til Vorupør i 1884, hvor indremissionær Jesper Nielsen – undertiden kendt som »Vorupørs Apostel« – missionerede i fiskerlejet. Efter sin død blev Jesper Nielsen – af missionsfolk – karakteriseret som »en lille tætbygget, hjulbenet Mand, rank og stout, der nok kunde se lidt hoven ud«. Han stammede oprindeligt fra Vardeegnen, men blev i 1876 sendt til Thyholm af Indre Missions leder Vilhelm Beck. Herfra missionerede Jesper Nielsen for befolkningen på Thyholm, Thy og Mors.

Inden »Apostlens« ankomst havde Vorupør fået egen kirke i 1878, så noget åndeligt var allerede i gære. Så kom den store ulykke den 26. marts 1885, hvor otte fiskere fra Vorupør druknede. Tidligere samme dag havde fire fiskere fra Stenbjerg lidt samme skæbne. Indre Mission fik nu for alvor vind i sejlene.

I 1887 holdt Jesper Nielsen missionsmøde i Stenbjerg. Han vidste, at de hellige fra Vorupør ville gå til Stenbjerg – men var ikke sikker på, om de hellige fra Stenbjerg ville gå til Vorupør. På mødet klagede folk fra Vorupør deres nød. Ved søndagsmøderne sad de rundt omkring i de små hjem, og pladsen var blevet for trang. Jesper Nielsens svar var klart og tydeligt: »I skal bygge et Missionshus, Børn!«

De hellige i Vorupør skrev derefter til den lokale fiskersøn Jens Munk Poulsen, som på det tidspunkt var lærer på Rygaardstrand Skole på Djursland og samme år var initiativtager til dannelsen af Fiskercompagniet. Man håbede at Munk Poulsen kendte missionsfolk, der kunne bidrage til byggeriet af et missionshus i Vorupør. Jens Munk Poulsen svarede

bestemt tilbage: »Byg I selv Eders Missionshus. Det bliver I glædest for i længden.«

Så begyndte indsamlingen i det lille fattige fiskerleje. Én aften fik man tegnet tilsagn på 1.800 kr., hvilket var en anseelig sum penge for en fattig fiskerbefolkning i de tider. Efter sigende var der de næste seks dage havvejr, og der fiskedes 100% mere end normalt. Byggeriet af Vorupørs første missi-

»Vorupørs Apostel« – indremissionær Jesper Nielsen og hustru Louise. Han havde et svagt helbred og døde som 50-årig i 1896. Efter »N. P. Madsens liv og gerning« af Christella Madsen.

onshus kunne nu begynde. Pr. 1. januar 1888 åbnedes også en skole i Sønder Vorupør med Jens Munk Poulsen som førstelærer.

BETSAIDA

Missionshuset fik navnet *Betsaida*, der er aramæisk og betyder noget i retning af »fiskerhus«. Frederik Zeuthen, der var stiftsprovst i Viborg – og næstformand i Indre Mission – talte ved indvielsen over ordet »Her er godt at være«. Jesper Nielsen deltog også og talte over ordet »Og Salvens Lugt fyldte hele Huset«.

Med husets beliggenhed i Sønder Vorupør kom også de hellige fra Stenbjerg i *Betsaida* indtil 1906, hvor Stenbjerg fik eget missionshus og på den måde skiltes fra Vorupør.

I 1800-tallet var Vorupør det man i dag kender som Sønder Vorupør. I det nuværende Nørre Vorupør var der en redningsstation, en strandfogedgård og ikke så forfærdeligt meget mere. Det var fra lan-

dingspladsen i Sønder Vorupør man fiskede, og det var her det store flertal af fiskerfamilierne boede. I slutningen af 1800-tallet blev det besluttet, at der skulle bygges en læmole ved Nørre Vorupør. Derfor begyndte folk at bosætte sig her i stedet, da betingelserne for fiskeriet på den måde blev voldsomt forbedret. Således rykkede også Fiskercompagniet til Nørre Vorupør, som i 1902 fik egen skole. Sønder Vorupør sygnede hen og blev på alle måder den lille, og i 1933 lukkede skolen.

Betsaida virkede som missionshus indtil 1916. Da var flertallet flyttet til Nørre Vorupør, huset var blevet for lille for menigheden, da missionen havde haft stor fremgang – og befolkningstallet ligeså. Desuden skulle der have været kostet en del på at renovere huset. Derfor blev det besluttet at bygge et nyt missionshus i Nørre Vorupør. Nogle af de gamle ville gerne have beholdt huset i Sønder Vorupør, men de bøjede sig i stilhed. Om dette blev der skrevet, at det altid havde været sådan derude i Vorupør, at sam-

Sønder Vorupør missionshus, det tidligere »Betsaida«, i 2014. Huset er kraftigt ombygget. Foto: Klaus Madsen.

fundet ikke måtte splittes, og samfundets vel stod over den enkeltes interesser. Jens Thybo, der under pseudonym skrev om vækkelserne i Thy i 1920'erne, skrev om *Betsaida* følgende: »I dette Hus, og ved hvad der er sket, er Vorupør blevet, hvad det er. Det kan selv en blind se.«

Vorupørs første missionshus findes fortsat i dag, hvor det har adressen Bækvej 13. Huset er imidlertid ombygget flere gange, og fungerer i dag som feriehus, så det fremstår ikke som et autentisk missionshus.

Indtil det nye missionshus kom, blev *Betsaida* naturligvis fortsat brugt. Således også i slutningen af 1800-tallet, hvor en ukendt mandsperson indfandt sig i huset. Den fremmede foreslog uden videre en salme, og fiskerne tænkte: »Hvem mon han er. Vi kender ham ikke.« Det skulle de imidlertid snart komme til.

N. P. MADSEN

Den ukendte mand var pastor N. P. Madsen. Han var sammen med sin kone på besøg hos venner fra København: grosserer Plum og frue. Grossererparret havde lejet sig ind i et lille fiskerhus i Nørre Vorupør.

N. P. Madsen var født i Tune på Sjælland i 1860 og blev efter sin teologiske embedseksamen sognepræst – og lærer – på Christiansø. Han var inden da blevet gift med Christella. Efter et par år på Christiansø fik han et bedre embede i Vester Hanherred, da han blev sognepræst i Kollerup ved Fjerritslev. I 1897 måtte han på grund af sygdom trække sig fra embedet. Allerede som barn var N. P. Madsen plaget af krampeanfald og stammen, og det forfulgte ham resten af livet. Efter Kollerup og et ophold i Hellerup endte han i Hundborg, hvor hans gamle studiekammerat Hans Peter Nielsen var sognepræst. Fra præstegården i Hundborg tog N. P. Madsen ofte til Vorupør, som han efterhånden fik varme følelser for. Han havde været på flere kurophold i Schweiz og Tyskland, men valgte til sidst at slå sig ned i Nørre Vorupør.

I 1898 flyttede Christella og N. P. Madsen ind i det lille fiskerhus, som deres venner – grossererparret – tidligere havde boet i. Fiskeren Jørgen Hede Madsen, der ejede huset, flyttede ind i huset ved siden af. De,

Christella og N. P. Madsen foran huset i Nørre Vorupør. I vinduet står datteren Ingeborg. Efter »N. P. Madsens liv og gerning« af Christella Madsen.

som boede i dette hus, flyttede så ind i et andet lille hus i nærheden. Så meget gjorde man for Christella og N. P. Madsen.

Fiskeren Jørgen Hede Madsen var i øvrigt en ganske initiativrig og mobil herre. I sommerperioden flyttede han til Vilsund, hvor han fiskede ål i fjorden, hvilket altså efterlod huset i Nørre Vorupør tomt. N. P. Madsen fik på den måde en bopæl i Vorupør, som han dog ikke kom til at have længe.

Strandfogeden Anders Josephsen huserede på Strandgården – det nuværende Strandgaardens Camping. Af ham blev N. P. Madsen foræret en byggegrund over for strandfogedgården. Her byggede man et hus til N. P. Madsen. En stor del af beløbet til byggeriet blev indsamlet lokalt – på samme måde som ved opførelsen af missionshuset *Betsaida* i 1887.

Fra Vorupør udsendte N. P. Madsen bøger og tidsskrifter. Hans stammen forhindrede ham i at holde forberedte prædikener i missionshuset, men impulsivt kunne han rejse sig og lade talestrømmen flyde,

fuldstændig ugeneret af sin stammen. Han forestod også begravelser af blandt andet ilanddrevne strandvaskere i Vorupør Kirke.

N. P. Madsen forlod Vorupør i 1915, da klimaet var blevet for hårdt ved hans helbred. Familien flyttede til Fyn, hvor han imidlertid døde få måneder senere. Selv om begravelsen foregik fra St. Ansgars Kirke i Odense, deltog flere venner fra Vorupør og bar kisten. Ved begravelsen talte både Jens Munk Poulsen og pastor Nielsen fra Hundborg. Senere kom der fra Vorupør 400 kr., indsamlet til mindestenen. I Vorupør havde N. P. Madsen sat sig et kraftigt aftryk, og han kom indirekte til at lægge navn til det nye missionshus, der skulle bygges.

Som et kuriosum kan nævnes, at et barnebarn af fiskeren Jørgen Hede Madsen mange år senere blev

gift med et barnebarn af Christella og N. P. Madsens plejedatter. De drev vodbinderi i Nørre Vorupør, og vejen ved vodbinderiet fik navnet *Jørgen Hedes Vej*, som på den måde er opkaldt efter vodbinderen – men også efter den første Jørgen Hede Madsen.

TIDSSKRIFTET FILADELFIA

Under kuropholdene i Schweiz og Tyskland var N. P. Madsen kommet i berøring med den tyske del af den internationale bevægelse »Vækkelse og Helliggørelse« (»Revival and Holiness«). Fra Vorupør stod N. P. Madsen i flere år i spidsen for den danske del af bevægelsen. Det udviklede sig til et internt opgør i Indre Mission, som i en periode trak fronterne ganske skarpt op. Man talte faktisk om en decideret

N. P. Madsen til højre sammen med Indre Missions formand Frederik Zeuthen. Fotografiet er taget i 1912 foran N. P. Madsens hus i Vorupør. Madsen og ledelsen af Indre Mission havde da begravet stridsøksen. Huset har i dag adressen Vesterhavsgade 126. Efter »N. P. Madsens liv og gerning« af Christella Madsen.

Saa bleve Disciplerne glade, da de saa Herren.

Skriftsted i Filadelfia. Fra Johannes Evangeliet, kapitel 20, vers 20. Foto: Museum Thy.

splittelse af Indre Mission. Det kunne være blevet et skisma af konstantinopolitanske dimensioner. Den centrale idé i Vækkelse og Helliggørelse var at Bibelen skulle forstås bogstaveligt.

Da Indre Missions stifter og mangeårige enevældige formand Vilhelm Beck døde i 1901, brød magtkampen ud i lys lue. Ny formand blev Frederik Zeuthen, der i 1887 havde indviet missionshuset *Betsaida* i Sønder Vorupør. Zeuthen og den nye bestyrelse afskedigede i 1903 N. P. Madsen fra hans job som redaktør af *Annekset*, et tillæg til *Indre Missions Tidende*. N. P. Madsen startede herefter sit eget blad – *Filadelfia* – der udkom ugentligt de næste otte år.

Det var især i *Filadelfia*, at N. P. Madsen udbredte sine tanker om vækkelse og helliggørelse. Forfatterpræsten holdt også vækkelsesmøder i hele Thy, og på Sjørring Volde kunne han samle op mod 1.000 tilhørere. Mange sluttede op om pastor Madsen – og i Vorupør var Jens Munk Poulsen én af hans varmeste støtter. Der var dog også modstandere i Thy. I 1904 indsendte ti præster et klageskrift, og Frederik Zeuthen erklærede at der var tale om en ny Indre Mission – og den ville man ikke have noget som helst med at gøre.

Der faldt dog efterhånden ro over de åndelige gemytter, og i 1912 blev der sluttet fred. N. P. Madsen fik fast arbejde ved *Kristeligt Dagblad* og *Indre Missions Tidende*. *Filadelfia* nedlagdes, men blev aldrig glemt i Vorupør, hvor man hele vejen igennem var på N. P. Madsens side. Derfor valgte man netop navnet *Filadelfia* til det nye missionshus i 1916. Ud over at være en gestus over for den nyligt afdøde N. P. Mad-

sen var det også en manifestation over for ledelsen af Indre Mission: »*I bestemmer ikke over os!*« Den åndelige uenighed er sandsynligvis også årsagen til at missionshuset i Nørre Vorupør aldrig blev overdraget til Indre Mission på landsplan. Det var sognets hus og vedblev at være det.

HVAD VAR FILADELFIA UD OVER ET UGEBLAD?

Navnet Filadelfia kendes helt tilbage fra antikken. Byen var beliggende i det moderne Tyrkiets vestlige Manisa-provins og bærer i dag navnet Alasehir. I bibelsk sammenhæng kendes Filadelfia som stednavn fra Det Nye Testamente, hvor det var én af syv menigheder og nævnes to gange i Johannes' Åbenbaring. Filadelfia betyder »brødre-kærlighed« på græsk.

Det var dog ikke den antikke nytestamentlige by, missionshuset i Nørre Vorupør blev opkaldt efter. Det var derimod N. P. Madsens omtalte tidskrift – som til gengæld var opkaldt efter det bibelske Filadelfia.

BYGGERIET AF MISSIONSHUSET

Missionsfolkene i Vorupør fik tilskødet en grund af gårdejer Jens Jensen for den symbolske sum af 100 kr. Grunden lå nær ved kirken, som var blevet opført i 1902. I *Thisted Amts Tidende* findes den 22. august 1916 en notits om handelen. Her fremgår det, at fiskeeksportør Jens Jensen af Nørre Vorupør har solgt en parcel til det nye missionshus i Vorupør for en købesum af 100 kr. Overdragelsen af parcellerne havde da fundet sted.

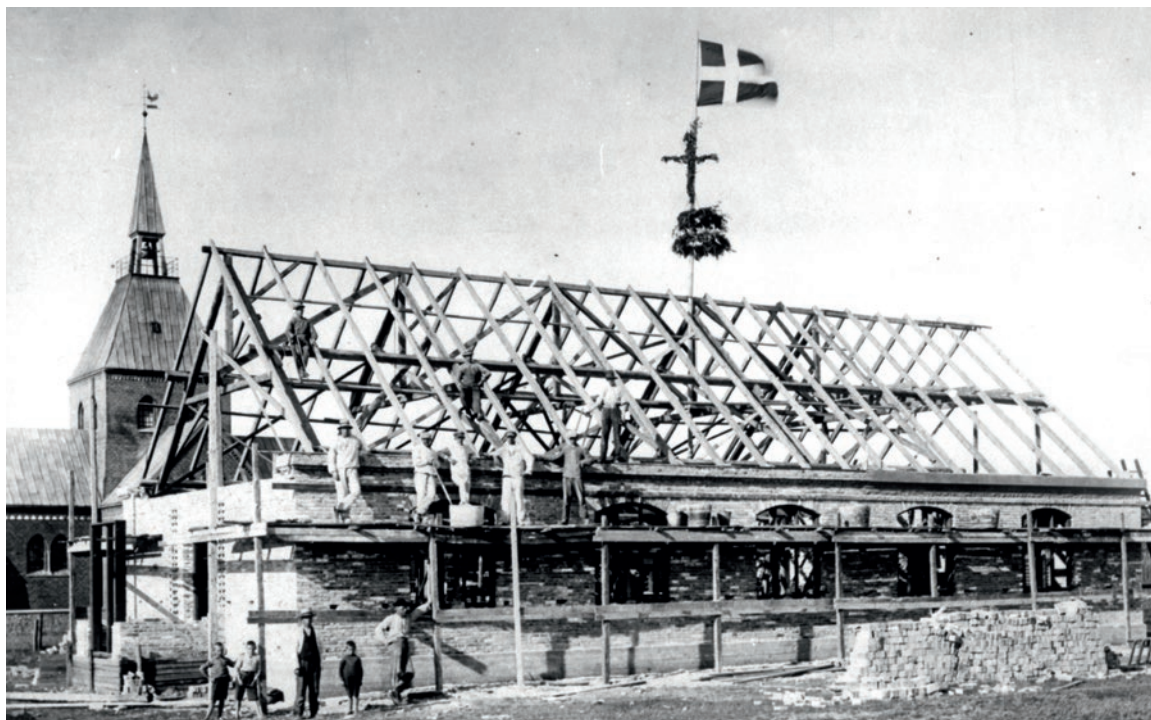
Byggeriet af missionshuset løb op i 16.000 kr. og blev betalt på bare et år. Finansieringen skete ved lokal indsamling ligesom ved opførelsen af *Betsaida* og N. P. Madsens hus. I 1916 var man økonomisk noget bedre stillet end i 1887, hvilket er en del af forklaringen på at der kunne indsamles så stort et beløb på så kort tid. Samtidig havde der fundet en stor befolkningstilvækst sted, og det store flertal i Vorupør tilhørte Indre Mission. Derfor var man flere om at samle pengene sammen. Bygmesteren var murermester Marius Overgaard.

Lørdag den 14. november 1916 skrev *Thisted Amts Avis* følgende: »Et stort, smukt Missionshus blev i Søndags indviet i Vorupør ved hvilken Højtidelighed, der overværedes af ca. 450 Mennesker, Sognepræst Nielsen, Hundborg, og Folketingsmand Munk-Poulsen talte.« Missionshuset blev altså indviet søndag den 8. november, hvor sognepræst Hans Peter Nielsen fra Hundborg indviede huset. Navnet Filadelfia fremgår stadig af skiltet over hoveddøren.

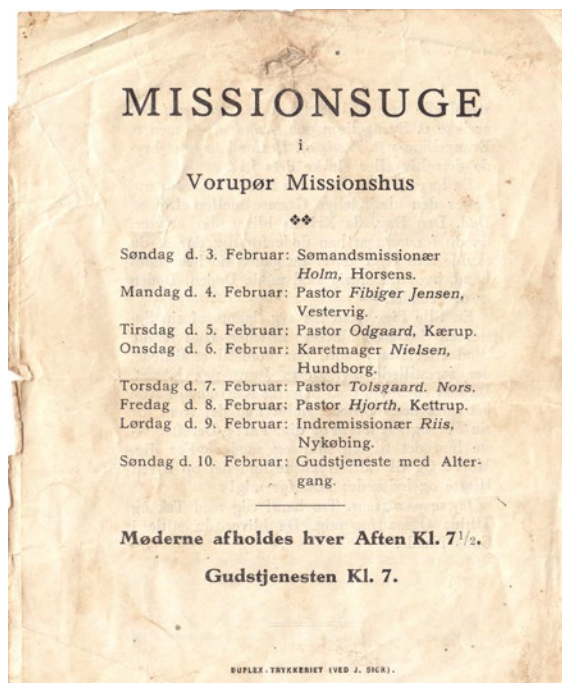
SAMLINGSPUNKT

Huset blev sammen med kirken og landingspladsen de naturlige samlingssteder i Vorupør. Indtil opførelsen af huset var konfirmationsforberedelsen foregået på de nærliggende skoler i Nørre og Sønder Vorupør. Fra 1916 foregik dette i missionshuset, hvor også spejderne kom til at holde til. De søndage, hvor der ikke var gudstjeneste kl. 10, blev der holdt børnemøder i missionshuset. Der var desuden ungdomsmøder, bønnemøder, samtalemøder og juletræsfest i huset. Juletræsfesten samlede altid fuldt hus. Søndag eftermiddag mellem jul og nytår var der fest for børnene, om aftenen for de unge og igen en aften for de ældre. Senere blev det en tradition, at der altid var juletræ for børnene 2. Juledag. Juletræet blev stående indtil Helligtrekonger.

Indre Mission og fiskeriet gik hånd i hånd. Daværende menighedsrådsformand Johannes Udmark berettede i 1999, at det var fiskerne selv, der stod for driften af missionshuset. Der var ikke et mod-

Fotografi fra rejsegildet i 1916. Øverst til venstre på spærene ses Niels Andersen Nielsen. Foto: Lokalthistorisk Arkiv for Thisted Kommune.

Indbydelse til missionsuge i Vorupør Missionshus i 1930'erne. Øverst er der spor efter at sedlen har været hængt op i et fiskerhjem. Udlånt af Anders Eriksen, Tøving.

sætningsforhold til de udefrakommende præster, men man ønskede ikke deres indblanding. Hvert år i februar var der missionsuge, og fiskerne kom derfor tidligt på land, så de kunne komme til missionsmøder hver aften. Johannes Udmark berettede også om hvordan en Lodberg-Jensen fra Esbjerg en vinter talte to aftener i træk. Der var så mange tilhørere, at de ikke kunne rummes i den store sal, så alle de tilstedende lokaler måtte inddrages. Dengang hørte stort set alle i Vorupør til missionen. Det var dengang ingen fisker kunne drømme om at tage på havet uden først at holde en lille andagt ved båden.

BESLAGLAGT OG ØDELAGT AF TYSKERNE

I 1944 overtog tyskerne huset og beholdt det til maj 1945. Da tyskerne afleverede huset igen, var det i en miserabel forfatning. Det eneste, der ikke havde lidt overlast, var selve teglværket. Alt andet – det indvendige, hvælvingen, væggene, dørene, vinduerne, gulvene, det elektriske lys, to af kakkelovnene samt

komfuret – var der »øvet stor Hærværk paa«, lød den nedslående dom i menighedsbladet.

Bestyrelsen vedtog at forsøge at få *Filadelfia* sat i stand. Håndværkere blev hyret og arbejdet gik i gang. I november 1945 var man kommet så langt, at missionshuset atter kunne tages i brug »til det Formaal, det er bestemt til«, som der blev skrevet i menighedsbladet. I samme blad skrev man også, at »nu staar Huset saa færdigt, med sine nye, lyse Farver indvendig synes vi kønnere, end det var før«.

Ved genåbningen søndag den 11. november 1945 kl. 19:30 blev unge som ældre bedt om – til trods for at der intet fiskeri havde været i lang tid – at spæde til, så regningen kunne blive betalt: »Lad os da vise, at Broderkærligheden er helt ægte; hvis vi viser dette og hver efter sin Evne vil bære sin Part af Byrden, ogsaa med et Smil, tror vi, der bliver Penge nok.« Udgifterne til restaureringen beløb sig til cirka 6.000 kr. Bestyrelsen havde i kassen kun 2.500 kr. samt 1.200 kr. til gode i leje. Der manglede med andre ord dækning for 2.300 kr. Igen måtte den lokale menighed til lommerne for i fællesskab at få indsamlet de manglende penge til renoveringen af deres missionshus.

Missionshuset var det eneste fælleseje i Vorupør, der led overlast under besættelsen. Man var dog godt klar over at man var sluppet billigt i forhold til så mange andre. I anledning af *Filadelfias* genåbning skrev man: »Lad os saa ogsaa huske at lægge denne Sag frem for Gud og takke ham inderligt, fordi vi paa saa forunderlig en Maade blev skærmet i denne onde Tid.« I samme ombæring understregede bestyrelsen navnet: »Missionshusets Navn er »Filadelfia«, hvilket betyder Broderkærlighed.« N. P. Madsen havde sandelig ikke levet forgæves.

ET SOCIALT HUS

I efterkrigstiden fortsatte *Filadelfia* hvor det slap – som et naturligt samlingssted for sognebørnene i Vorupør. Bænkene i huset var nu turkisfarvede, hvor de tidligere havde været mørkebrune. De lysere farver gav missionshuset et helt andet udtryk end før krigen, hvor det havde fremstået mere dunkelt.

Missionsmøderne var også i efterkrigstiden husets primære formål. Store skarer samledes til møde, når

En stor forsamling foran missionshuset i 1930. De forsamlede havde været til samtalemøde. Manden bag kirkediget er Mathias Jensen. Han var kirkebetjent, graver, klokker og fyrmester. Kirken blev opvarmet med kul, og om vinteren var han oppe om natten for at fyre op. Foto: Lokalthistorisk Arkiv for Thisted Kommune.

missionærer udefra kom og talte for tilhørerne. Der var dog plads til andet end det rent åndelige. Kaffe og kage skulle der til. I den anledning må vækkel-seskagen nævnes. Det er en rabarberkage med ristede rugbrødsklumper, flødeskum og gelé. Navnet har den fået, fordi den var populær ved vækkelses-møderne. Den fandtes i forskellige varianter, og var også populær med æbler i stedet for rabarber.

I vinterhalvåret – særligt op til jul – blev der afholdt bazar i missionshuset. Det var nogle meget sociale arrangementer, som børn og voksne gladeligt deltog i. Der er også stadig juletræ hvert år i missionshuset.

I 1976 fik Vorupør FDF/FPF tilladelse til at bygge et hus på missionshusets grund, hvilket dog ikke var noget alle var glade for. Således samlede beboere på Bredkærvej underskrifter ind mod opførelsen af spejderhuset, da de var utilfredse med at huset berøvede dem deres udsigt. De kæmpede dog forgæves,

og spejderne fik deres hus lige øst for missionshuset. Her lå det indtil 2013, hvor det blev nedrevet efter at Vorupør FDF/FPF lukkede.

I midten af 1990'erne var der onsdagsklub for børnene i missionshuset. Det foregik, som navnet antyder, hver onsdag eftermiddag fra 16-17. I onsdagsklubben blev der læst højt fra Bibelen, sunget salmer, tegnet osv. Alt sammen med en kristen dimension. For en slags »matador-penge«, som man sparede op for hver gang man kom i onsdagsklubben, kunne man købe små kort, bogmærker, billeder og lignende med bibelske motiver. Lederen af onsdagsklubben var sognepræst Flemming Burgdorfs hustru Margarethe.

FRA MISSIONSHUS TIL KIRKECENTER

I sidste halvdel af 1900-tallet mistede Indre Mission opbakning i Vorupør. De ældre missionsfolk døde, og man havde ikke samme succes som tidligere med

at tiltrække de unge. Udgifterne til driften af huset tyngede derfor de tilbageværende missionsfolk mere og mere. Erik Jensen var formand for menighedsrådet i 1986 og rettede det år henvendelse til Thisted Provstiudvalg. Menighedsrådet var interesseret i at overtage missionshuset og gøre det til kirkecenter med tilhørende konfirmandlokaler. Senere kontaktede menighedsrådet også biskoppen i det samme årinde.

I anden halvdel af 1990'erne blev Vorupørs slagter Mads Jensen, der i mange år sad i Indre Mission Vorupørs bestyrelse, formand for menighedsrådet og overtog dermed en del af ansvaret for processen med at omdanne huset fra et regulært missionshus til et kirkecenter. Det blev et langstrakt projekt med brevveksling frem og tilbage i årevis mellem menighedsråd, provstiudvalg og stiftsøvrighed. I 1996 blev man enige om at missionshuset kunne overdrages til menighedsrådet, og at en omfattende renovering kunne begynde.

Så kom Nationalmuseet til gengæld på banen. Fra museal side var man bekymrede over, at de særpræ-

gede missionshuse langs vestkysten var begyndt at forsvinde. Mange missionshuse var allerede nedrevet, solgt til private eller lavet så meget om, at de ikke længere lignede sig selv. Nationalmuseet så i *Filadelfia* en mulighed for at bevare ét af disse missionshuse i sin oprindelige form. Der var opbakning til Nationalmuseets idé fra såvel menighedsrådet i Vorupør som provstiudvalget og biskoppen.

Arkitekt Asger Thomsen, Gammeltorp, arbejdede sammen med Vorupørs menighedsråd videre med projektet. I en separat tilbygning skulle der anlægges graverkontor og toiletter. På den måde ændrede man ikke i den oprindelige bygnings indretning. En foldevæg sættes op i den store sal, som på den måde kunne deles i to, hvilket svarede mere til behovet, nu hvor der sjældent samledes så store skarer i missionshuset.

Søndag den 6. juni 1999 blev missionshuset – som nu var blevet et moderne kirkecenter – genindviet. Det styrtregnede, da festgudstjenesten startede kl. 16. Da biskop Søren Lodberg Hvas og sognets to præster Flemming Burgdorf, Vang og Jørgen Erbs,

Bibel med hjemmegjort bogmærke. Bogmærket er lavet af Janny Munk Larsen i onsdagsklubben i 1990'erne. Foto: Jimmy Munk Larsen.

Misionshuset i Vorupør, som det tog sig ud på en efterårsdag i 2015. Foto: Jimmy Munk Larsen.

Hundborg, gik ud under postludiet, brød solen dog igennem, og det blev en flot og festlig dag.

FILADELFIA I DAG

Omdannelsen fra missionshus til kirkecenter – eller sognegård, som det også kaldes – har ikke lagt huset øde. Tværtimod fungerer missionshuset også i det 21. århundrede som et samlingspunkt i Vorupør. Konfirmationsforberedelse fandt fortsat sted i det nye kirkecenter, hvor det foregik i nyindrettede lokaler ovenpå. I dag er Vorupør Skole lukket, og konfirmationsforberedelsen finder derfor sted på Sjørring Skole, hvor børnene fra Vorupør går i skole. *Filadelfia* bruges også til forskellige møder, banko og

private festligheder. Det har sågar været anvendt til »computer-parties«.

I årene 2007-11 blev Vorupør Kirke restaureret. I denne periode afholdtes gudstjenesterne og de andre kirkelige handlinger i missionshuset. I 2013 blev *Filadelfia* malet hvidt – husets oprindelige farve. Mange vil i dag huske huset som gult, men dette var altså blot en meget lang overgangsfase.

Jimmy Munk Larsen.

Født 1986. Historiker og kulturarvsformidler.

Til videre læsning

Chr. P. Fogtmann: »Vækkelse og helliggørelse rejste brænding i Vorupør«, *Historisk Årbog for Thy og Vester Hanherred* 1997.

Christella Madsen: *N. P. Madsens liv og gerning*. København 1939.

Johan Thastum: »Fra missionshus til sognegård«, *Aalborg Stiftsbog* 1999.

Jens Thybo: *Kun god er Gud. Skildringer af Menighedslivets Opvaagen i Thy, Del 1-2*. København 1923-26.

Menighedsblad for Hundborg-Jannerup-Vorupør-Vang sogne. Nr. 81, november 1945, 7. årgang.